

Τα πολλά επίπεδα ενός λάθος δρόμου

ΤΟ ΝΑ ΤΡΕΧΕΙ η κυβέρνηση, με την ψυχή στο στόμα και την οικονομία σε αφασία, για να ολοκληρώσει μια ζωτική συμφωνία με τους εταίρους, δεν είναι δείγμα παλικαρσύνης. Αλλά αποτυχίας. Η αρχική διαπραγματευτική στρατηγική απέτυχε. Γι' αυτό άλλωστε αντικαταστάθηκε ο διαπραγματευτής υπουργός Οικονομικών, που αποδείχθηκε αυτάρκης, ανεργάτιτος και ανεμοπαρμένος. Στο κείλος του γκρεμού, ο Τσίπρας με μία ηγετική κίνηση και με νέα διαπραγματευτική ομάδα άρχισε να χτίζει γέφυρες με τους ευρωπαϊκούς πυλώνες, τη Μέρκελ, τον Ολάντ και τον Γιούνκερ, πάνω δηλαδή στα χαλάσματα Βαρουφάκη.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΣΤΙΓΜΗ επελέγη λάθος δρόμος. Το μήνυμα στους Ευρωπαίους ήταν πως αυτός είναι ο «δικός μας» δρόμος, «είτε σας αρέσει, είτε όχι». Πώς έφθασε η κυβέρνηση σ' αυτή την αδιέξοδη στρατηγική; Κάθε απάντηση αναγκάζεται να προσμετρά διάφορα επίπεδα. Το πρώτο επίπεδο είναι γενικότερο και παραπέμπει στη συνολική παθογένεια του κομματικού συστήματος και των ανθρώπων του. Αυτό το σύστημα άλλωστε έχτισε το άρρωστο κράτος που παρέσυρε τη χώρα στην άβυσσο. Τα δύο πρώην κυρίαρχα και τώρα πλήρως απαξιωμένα κόμματα ήταν αντιμεταρρυθμιστικά, διότι ήταν πελατειακά. Ο ΣΥΡΙΖΑ τείνει να αποστρέφεται τις μεταρρυθμίσεις, διότι είναι ιδεοληπτικά κρατιστής. Έτσι, από την πρώτη στιγμή βρισκόταν απέναντι στις μεταρρυθμίσεις. Και μάλιστα σε εκείνες που εμείς οι ίδιοι, ως χώρα, έπρεπε να αποζητήσουμε.

ΑΛΛΟ ΕΝΑ ΕΠΙΠΕΔΟ που δυσκόλεψε μια εύλογη συμφωνία ήταν τα λαϊκίστικα σύνδρομα. Πρώτος διδάξας ήταν ο μοιραίος Σαμαράς, όταν βρισκόταν στην αντιπολίτευση, ως ρυθμιζόμενο προϊόν της δεκαετίας του 1980.

||| Τα δύο πρώην κυρίαρχα κόμματα ήταν πελατειακά. Ο ΣΥΡΙΖΑ τείνει να αποστρέφεται τις μεταρρυθμίσεις, διότι είναι ιδεοληπτικά κρατιστής.

Δυστυχώς, το ίδιο έκανε και ο Τσίπρας -αν και νέος σε ηλικία- από τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Έδωσε εξωπραγματικές προεκλογικές υποσχέσεις, χωρίς καν να τις έχει ανάγκη για να κερδίσει τις

εκλογές. Σε αυτές εγκλωβίστηκε μετεκλογικά διαπραγματευόμενος με τους Ευρωπαίους. Ενώ, ούτως ή άλλως, η υλοποίησή τους θα τίναζε την οικονομία στον αέρα.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΙΠΕΔΟ αυτό φθάσαμε, νομοτελειακά, στο επόμενο: Την προσωπικότητα του υπουργού Οικονομικών. Αυτή αποδείχτηκε προέκταση και καρικατούρα της όλης λαϊκίστικης διαδρομής του ΣΥΡΙΖΑ. Ο υπουργός, κάθε τόσο, απειλούσε με ρήξη τους δανειστές. Επέσπευσε ουσιαστικά την αυτοκτονία της χώρας (μέχρι και στο «σύνδρομο Κούγκι» προσχώρησε) στο πλαίσιο ενός πρωτόγονου game theory, που αντί να οβηίνει τη φωτιά, την έφερνε όλο και πιο κοντά. Απέναντι στην ανάγκη μεταρρυθμίσεων προσέφυγε στη βερμπαλιστική κενολογία, τη διαβόητη «δημιουργική ασάφεια». Απομόνωσε πλήρως τη χώρα. Το «παίγνιό» του ήταν προθάλαμος καταστροφής.

ΦΥΣΙΚΑ, ΔΕΝ ΦΤΑΙΕΙ ένα μόνο πρόσωπο, που άλλωστε πριμοδότησαν ιδεοληψίες και νοοτροπίες. Μέγα πρόβλημα αποδείχθηκε η αλαζονική φαντασίωση πως η εκλογή της νέας ελληνικής κυβέρνησης θα αλλάξει τις ισορροπίες στην Ευρώπη! Το ουσιώδες στο επίπεδο αυτό είναι πως πολλοί στον ΣΥΡΙΖΑ μετέτρεψαν τη φαντασίωσή τους σε πεποίθηση. Με αποτέλεσμα να συμπεριφέρονται ανάλογα. Γι' αυτό και οι πιο νουνεχείς υπέστησαν σοκ, όταν αντίκρισαν σκληρούς διαπραγματευτές οι οποίοι δεν φοβήθηκαν «το ποντίκι που βρυχάται».

Ο ΛΑΘΟΣ ΔΡΟΜΟΣ, με τα τοξικά επίπεδά του, συσκότισε τον κοινό νο. Για τον Τσίπρα τα πράγματα ήταν εξ αρχής και παραμένουν απλά: Επίτευξη συμφωνίας, που να διασφαλίζει τη χώρα και να δημιουργεί προοπτικές μακροχρόνιας κυριαρχίας του. Αλλωστε, οι ανταγωνιστές του αποτελούν πολιτική έρημο, όπου τίποτα δεν φυτρώνει. Ενώ η εσωκομματική «αντιπολίτευση» αποτελεί σύναξη ασημαντοτήτων, την οποία κακώς ο Τσίπρας μοιάζει να φοβάται. Ήδη πάντως ομολογείται πως μια συμφωνία θα είναι «επώδυνη». Αυτό είναι ένα βήμα κοντά στον ρεαλισμό. Ξεκόβοντας από τον λάθος δρόμο.

ΓΡΑΦΕΙ

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΟΥΛΗΣ

